

Héring Dezső emlékére

Szőke András

Ha modern kifejezéssel említjük, első munkahelyes örök csepeli kollégára emlékezünk.

Ha eszünkre és szívünkre hallgatunk, példaképnek választandó kolléga, csapattag, főnök, csatlódfő előtt hajtunk fejet.

1946-ban, 18 évesen került a Csepeli Papírgyárba. A laboratóriumban kezdett, majd hamarosan a Cellulózgyári ranglétrán a csúcsgig, a részlegvezetésig lépkedett felfelé. Részes volt a facellulóz-gyártás 1948. januári beindításának, beüzemelésének. 1955-ben irányításával megkezdődtek a nagyhozamú nyárfacellulóz előállításának kísérletei a papírgyárban és a Papíripari Kutatóintézetben. Az eljárás célja és lényege hazai alapanyagból, nagyobb hozammal megfelelő minőségű, papírgyártásra alkalmas rost előállítása volt. A sikeres kísérletek alapján kialakult technológiát, mint magyar szabadalmat 145466 lajstromszám alatt jegyezték be, nemzetközileg is értékelték.

A technológia korszerűsítése, mint egy vérbeli műszakinak, állandó szívügye maradt. Néhány jelentősebbet megemlítünk. Új kéndioxid- és új hővisszanyerő rendszer beállítása javította a gyártás gazdaságosságát is.

1966-ban félcellulózgyárat építettek fel. A 70-es évektől központi kérdéssé vált környezetvédelmi követelmények teljesítéséhez a pirítörkölést 1976-ban helyettesítő kénégetés, a szennyvíztisztító tervezése, beüzemelése és felügyelete, a Cabiszulfitos eljárás 1980 évi átállítása a szabadalmaz-

ott Na-biszulfitos főzésre, a cellgyári szagkibocsátás csökkentése fűződött nevéhez.

Tudott és akart csapatmunkát végezni. A fejlesztések, az eseti és tartós üzemi problémák megoldásakor kikérte munkatársai véleményét, és azok ismeretében döntött. Adott korok kihívásait felismerte és ezekre reagált. Személyes példamutatása és ez is indoka volt számos szakmai, iparági kitüntetésének.

A műszaki fejlesztés mellett központi célja volt a környezetében dolgozóknak és saját magának a fejlesztése is. Felsőfokú végzettséget szerzett még az ötvenes évek elején, aztán pedig rendszeres olvasója volt a szakirodalomnak. Könyvek, cikkek, előadások szerzésében fáradhatatlan volt. Akár, mint a Papír- és Nyomdaipari Szövetség alapító tagja, akár kollégákkal, iskolatársakkal rendszeres találkozó, tapasztalatcserék résztvevőjeként találkozhattunk vele aktív éveiben. Nem csoda tehát, hogy számos, később sikeres szakember volt rövidebb, hosszabb ideig beosztottja.

Bár élete végéig szívében cellgyárinak vallotta magát, a gyár termelési, technológiai vezetőjeként is megmaradt józan, pragmatikus gondolkodónak, lényegi elemekre koncentrálnak, a kihívásokra, feladatokra a lehető legegyszerűbb megoldást keresőnek.

Nyugdíjba vonulása után, míg tudott, bejárta a nyugdíjas találkozókra. Ezek előtt soha nem mulasztotta el volt kollégáinak megkeresését, kérdéseikre tanácsaival a válaszadást. Majd a cellgyári törzsszalt körülülve – egy pohár bor, egy félig elszívott cigaretta, egy sütemény mellett – beszélgetett régi sorstársaival.

A temetésén olvasott egyik szalag szövegéhez hasonlóan rövidebben nem hagyhatjuk abba a megemlékezést: míg éltél, szerettünk, míg élünk, emléked megőrizzük.